

чително важен аргумент в подкрепа на тезата, че стихотворението „Нирвана“ е явно проникнато от антнинириванен патос...

Понеже в еднакво силна степен е спорадична, но и преднамерено извикана от лирическата памет ситуация, *гледа-нето от прозореца* би могло да се мисли като *метафигура* в дискурса на текста: всъщност *прозорецът* е наблюдателният пункт, от който са съзрени не *играещите във деца*, а откъдето се провижда наративно скроената фигуративност, варираше до този момент в разнородните дискурсивни практики на Яворов. Бихме могли да подхвърлим и едно непривично сравнение, откривайки – въпреки радикалните му сходства – изумителни прилики: ако „Песен на песента ми“ максимално огрубено ескалира, вертикализира в схематична плакатност износената *макромитровост*, то „В часа на синята мъгла“ ветрилообразно задвижва също износена *макромитровост* по хоризонтала на плавно разгръщания се наратив, придавайки ѝ по такъв начин неподражаемост. Включени в сугестивния план на *прозрението*, сегментите от по- и най-ранни Яворови текстове стават неузнаваемо свежи, първични, неидентични на своите бивши употреби.

Нека на свой ред си въобразим метапоетическата позиция на Яворовия лирически субект и погледнем през *прозореца*. Визията *играещи деца, пролет, утрин* отвежда в различни посоки. *Утрината-пролет* е трафаретният знак, белязал началото на човешката екзистенция или началото на краха у Яворов – в това убеждават „Великден“ (*на млада, ранна пролет най-любовото цвете*) и „Към върха“ (*пресния въздух на утрото хладно*). В един по-пластичен, богато изобразителен рисунък това начало е отбелязано по аналогичен начин, а заедно с него и алегоричните сезони, ненадейните проби в онтологията, маркирани като знаци на един дълъг-дълъг ден, на един неумолим кръговрат, на един живот: „полхващият леко сутринник – превалилото пладне със страшния задух – леденият вихър, довял вечното зло“. На практика конк-